



WIM DELVOYE

22.03 2019 > 21.07 2019

   #expodelvoye
@FineArtsBelgium
fine-arts-museum.be

**Bezoekers-
gids**

Intro

Deze tentoonstelling is volledig gewijd aan het werk van Wim Delvoye en bestaat uit drie luiken. Het eerste luik toont een selectie van recente werken die getuigen van de interesse van de kunstenaar voor de wereld van de online videogames, die hij hier als een maatschappelijk fenomeen benadert. Het tweede luik biedt een ruim overzicht van de productie van Wim Delvoye van de laatste twintig jaar waarin hij onvermoeibaar op verschillende domeinen experimenteerde. Kunst en ambacht gaan samen met technologie en wetenschap, het Oosten ontmoet het Westen, verleden en toekomst vloeien samen—en altijd is er humor. En tot slot hebben we Wim Delvoye, die een passie heeft voor oude kunst, de kans gegeven om in dialoog te gaan met grote meesters van de kunstgeschiedenis en meerdere van zijn werken op te stellen in de zalen van het Old Masters Museum. Een mooie afsluiting van de tentoonstelling.

Wij wensen u een aangenaam bezoek!

**Michel Draguet
Algemeen directeur**

Bas-reliefs Counter- Strike en Fortnite

[2018]



Untitled [Fortnite 01], 2018
Marmer
Studio Wim Delvoye

Deze marmeren bas-reliëfs, die voor het eerst in België worden geëxposeerd, getuigen van Wim Delvoyes interesse voor de bijzonder actuele thematiek van online videogames. Deze werken ontstonden op basis van schermbeelden van wedstrijden met de games *Counter-Strike* en *Fortnite*. Ze doen denken aan archeologische objecten als stèles met afbeeldingen van gevechten die in de oudheid ter ere van krijgers werden opgericht. Vooral in de reeks *Counter-Strike*, waarvan de actie zich afspeelt in het Midden-Oosten, gaat het nochtans om hedendaagse conflicten. Verschillende elementen van het decor verwijzen naar trieste oorlogsbeelden die sinds decennia geregeld in het wereldnieuws opduiken.

De wereld van *Fortnite* is heel anders. Het speelt zich af op een verlaten eiland met leegstaande gebouwen waarin de spelers hun uitrusting en altijd bijzonder onconventionele outfit vrij kunnen kiezen. Ook bijzonder is dat de speler constructies kan optrekken om aan zijn vijanden te ontsnappen —kortom een spel waarin zowel vernield als opgebouwd wordt. *Fortnite* werd in 2017 geïntroduceerd en kende een enorm succes dat al snel dat van *Counter-Strike* overvleugelde.

De ontwerpers van deze videospellen werden rijk, maar zij niet alleen. De wedstrijden tussen de sterkste (jonge) spelers worden online gevolgd en de winnaars verdienen fortuinen dankzij de

reclame-inkomsten; in de game-wereld zijn ze echte sterren. Dit aspect trok de aandacht van Wim Delvoye die altijd alert is voor de nieuwste maatschappelijke fenomenen. Misschien worden zijn bas-reliëfs in een min of meer verre toekomst geïnterpreteerd als monumenten ter ere van 'Ninja', 'Gotoga' of andere 'Myth', de professionelen van het videospel, die onze tijd tot wereldsterren uitriep.

Love Letter I

[1998-1999]



Love Letter I, 1998 – 1999
36 Cibachrome prints achter plexi
Brussels Hoofdstedelijk Parlement

Love Letter I is onderdeel van een reeks van zeven composities gebaseerd op hetzelfde principe: foto's van aardappelschillen tegen een witte achtergrond samengebracht in reeksen van verschillende omvang [zo telt *Love Letter V* slechts achttien foto's, terwijl de hier geëxposeerde reeks er zesendertig telt]. Deze variaties spruiten voort uit de essentie van de werken. Het zijn immers liefdesbrieven van verschillende lengte, die een zekere Mohammed aan een zekere Caroline schrijft. De schillen zijn zo neergelegd dat ze woorden vormen in het klassieke Arabisch. Elk ensemble vormt het fragment van een in zeven tableaux verteld liefdesverhaal, van de aanvankelijke passionele liefde tot de droefheid van de breuk.

'Mijn allerliefste Caroline, ik was zo blij met jouw brief. Ik heb dag en nacht onophoudelijk aan jou gedacht. Ik voel nog de warmte van je brandende lippen op de mijne. Waaraan heb ik het verdiend dat jij van me houdt, jij zo zuiver en zo mooi? Ik kan het niet geloven. Ik hou van je. Morgen wordt een grote dag. Bedankt, mijn allerliefste. Ik hou van je. Mohammed.'
(*Love Letter I*)

Dit werk kwam tot stand in de woelige context van de rellen die in november 1997 losbarstten in achtergestelde wijken in het noorden van Brussel, waar geregeld problemen opduiken die samenhangen met drugstrafiek. Nadat de politie een jonge dealer doodde, ontstond er een echte stadsguerrilla die drie dagen duurde en tot de arrestatie van 158 reischoppers werden gearresteerd. Het overgrote deel daarvan was van vreemde origine en zo werd een hele gemeenschap gestigmatiseerd. De beelden van deze gebeurtenissen, die ruime aandacht kregen in de media, troffen Wim Delvoye. Hij reageerde door liefde tegenover geweld te plaatsen en bedacht een verhaal dat de Arabische wereld verbindt met West-Europa en meer bepaald met België. Aardappelen zijn immers nauw verbonden met onze culinaire traditie. *Love Letter I* was bestemd voor de lokalen van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brusselse Parlement, maar lokte fel protest uit van bepaalde politici. Officieel omdat het gebruik van aardappelschillen beledigend zou kunnen zijn voor de Arabisch sprekende gemeenschap—maar wellicht was het precies de aandacht voor deze cultuur in het hart van de Brusselse regering die hen tegen de borst stuitte?

-4 Cloaca New and Improved [2001]

'Ik was op zoek naar een ingewikkeld ding, moeilijk te fabriceren, duur en dat tot niets leidt', verklaarde Wim Delvoye enkele jaren geleden over *Cloaca*. Dit werk, waarvan er intussen tien exemplaren bestaan, is ongetwijfeld een van zijn meest bekende creaties. Wim Delvoye is niet de eerste kunstenaar die met uitwerpselen werkt, denk maar aan Jacques Lizène (°1946) die schilderijen maakte met de zijne, of Piero Manzoni (1933-1963) en zijn concervenblikken



Cloaca New and Improved,
2001
Gemengde technieken
Studio Wim Delvoye

met *Merda d'Artista*. *Cloaca* overstijgt echter het louter artistieke domein en omvat ook dat van de wetenschappen en techniek en zelfs de economie. De kunstenaar probeerde immers om *Cloaca* officieel op de beurs te laten noteren. Deze ironische benadering van de kapitalistische economie (Wim Delvoye verwijst in dit verband zelfs naar de film *Modern Times* van Charlie Chaplin) geldt ook voor de kunstmarkt: vacuümverpakte en authentiek verklaarde 'producten' van de machine werden verkocht op dezelfde manier als de eigen werken van Wim Delvoye. *Cloaca* wordt geregeld geëxposeerd in alle hoeken van de wereld en wekt altijd erg uiteenlopende reacties op, naargelang de context waarin het wordt getoond. Deze commentaren zeggen veel over zijn publiek: misschien is dat uiteindelijk wel het bestaansrecht van *Cloaca*.

Étui pour une mobylette

[2004]

/ Etui for a Castor Wheel

[2018]

Het metamorfoseproces staat centraal in het oeuvre van Wim Delvoye, of het nu gaat om oude werken waaraan hij een nieuwe vorm geeft (de reeks *Twisted Works*), of om voorwerpen uit het dagelijkse leven zonder grote handels- of esthetische waarde (een spade, gasflessen, cirkelzaagbladen...). De *Etuis* sluiten hierbij aan, maar met een belangrijk verschil: de voorwerpen zelf (gieter, kettingzaag, steekkar, oude bromfiets...) ondergaan geen enkele verandering. Hier gaat het om de manier waarop ze gepresenteerd worden in luxueuze, op maat gemaakte etuis in gelakt aluminium. Dit geeft hun in de ogen van de toeschouwer een nieuwe waarde. Het omhulsel is nochtans veel kostbaarder dan de inhoud, maar om het werk te doen functioneren, moeten ze absoluut samen getoond worden. De reeks wordt zo een metafoor voor de kunstwereld: net zoals de



uitwerpselen van *Cloaca* hun waarde ontleen aan de context waarin ze zijn geproduceerd, krijgen de objecten gevat in de *Etuis* het statuut van kunstwerk omdat ze door de kunstenaar werden gekozen.

Étui pour une Mobylette, 2004
Peugeot Vogue, aluminium, lak, flocking
Studio Wim Delvoye

Sybille II

[1999]



Sybille II, [1999]
Video-installatie
Studio Wim Delvoye

In een gouden licht trekken vertraagde beelden voorbij met zoetelijke achtergrondmuziek. Het is niet meteen duidelijk wat we zien, maar al snel krijgt de toeschouwer er een ongemakkelijk gevoel bij. Maar er is geen twijfel mogelijk: het zijn wel degelijk mee-eters die traag uit een vette huid worden geduwd, in close-up en erg hoge resolutie gefilmd. Met deze video refereert Wim Delvoye ironisch aan de etherische esthetica van de films van fotograaf David Hamilton (lang voor deze door meerdere van zijn modellen werd beschuldigd van seksuele agressie en in 2016 zelfmoord pleegde). Om zijn 'model' te vinden (dat in tegenstelling tot wat de titel suggereert, een jongen is) heeft de kunstenaar een nogal atypische casting georganiseerd onder jonge studenten in verschillende kunstscholen. Hij was op zoek naar een meisje of jongen die in de overgang naar volwassenheid bijzonder weinig fotogeniek was. De kunstenaar zelf is diegene die de mee-eters uitknijpt, maar hij had ongetwijfeld zonder veel problemen iemand anders gevonden om het te doen: op YouTube is *Sybille II* een hit tussen de video's over dermatillomanie, een stoornis waarbij compulsief aan de huid wordt gepulkt of erin geknepen om alle onzuiverheden te verwijderen.

Met deze video onderzoekt Wim Delvoye de relatie tussen afschuw en/of fascinatie die we

hebben voor alle afscheidingen van het menselijk lichaam—een onderzoek dat met *Cloaca* een spectaculaire ontwikkeling kende. *Sybille II* getuigt ook van de fascinatie van de kunstenaar voor medische beelden, die we terugvinden in zijn reeksen gebrandschilderde ramen vertrekkend van röntgenfoto's (*Chapel Stained Glass Windows*, 2001; *Nine Muses*, 2001-2002; *Days of the Week*, 2008).

Carved Tyres

/

Twisted Tyres

[2010-2014]



Dunlop Geomax 100/90-19
57M 720° 2X, 2013
Gepolijst en gepatineerd
roestvrij staal
Studio Wim Delvoye

In het werk van Wim Delvoye neemt rotatie een centrale plaats in. De *Twisted Works* ('verwongen werken') die in het midden van de jaren 2000 ontstaan (*Pieta Twisted*, 2005), zijn zowel kopieën als modificaties van oude beelden, die door een draaibeweging worden vervormd. Ook de *Carved Tyres* (2010-2014) en *Twisted Tyres* (2013) resulteren uit een reflectie over rotatie en vervorming. De kunstenaar putte hiervoor zijn inspiratie uit banale objecten (in dit geval auto- en fietsbanden) die echter een krachtige symbolische en historische lading hebben (een uitvinding van de 19de eeuw die nog altijd onmisbaar is voor de momenteel meest gebruikte individuele transportmiddelen). De *Carved Tyres* zijn banden gesculpteerd met weelderige ornamenten die zowel affiniteiten hebben met het Oosten als met de renaissance of de art nouveau. Ze zijn volledig met de hand bewerkt, maar zo gedetailleerd dat we eerst aan machinaal precisiewerk denken en ons afvragen of het om speciale reeksen gaat van Dunlop of Pirelli. De kunstenaar voedt die verwarring volop, net zoals hij dat doet met de *Twisted Tyres*, maar hier in omgekeerde richting: deze assemblages van fietsbanden zijn eigenlijk complexe sculpturen in roestvrij staal die geproduceerd zijn op basis van 3D-prints. Deze werden vervolgens zorgvuldig

beschilderd en gechromeerd zodat ze perfecte imitaties zijn van het oorspronkelijke model. Wim Delvoye speelt hier met ons vermogen om echt en vals te onderscheiden en plaatst ambachtelijkheid en spitstechnologie op gelijke voet.

Days of the Week

[2008]



Monday, 2013
Staal, geëst glas, lood
Studio Wim Delvoye

De gebrandschilderde ramen van de reeks *Days of the Week* (De dagen van de week) zijn een mooi voorbeeld van de manier waarop Wim Delvoye zijn interesse voor technologie combineert met zijn voorliefde voor artistieke vormen uit het verleden. Ze sluiten aan bij zijn experimenten rond gotische architectuur en ornamenten (voor het Mudam van Luxemburg ontwierp hij in deze stijl een echte kapel in Corten-staal), maar voor de productie maakte hij gebruik van verschillende gesofisticeerde technieken voor medische beeldvorming. Zoals een portrettist die zijn modellen uitnodigt in zijn atelier, vroeg hij zijn modellen om een hele week elke dag met hem mee te gaan naar een radiologisch kabinet, waar hij met verschillende apparaten experimenteerde om letterlijk hun binnenkant weer te geven.

Een gebrandschilderd raam is visueel verwant aan radiografie en was dus het aangewezen medium om dit project te realiseren. Het gaat echter niet alleen om een esthetische keuze. Door gebruik te maken van het idioom van de religieuze (en meer specifiek de christelijke) architectuur, stelt Wim Delvoye het aura dat soms rond de geneeskundige praktijk hangt, ter discussie. Zijn artsen de nieuwe priesters bij wie we op zoek gaan naar een zin van het leven? Aan de basis van deze reeks ligt de zogenaamde theorie van 'het gewicht van de ziel', in 1907 geformuleerd door de Amerikaanse arts

Duncan McDougall. Om zijn theorie te verifiëren woog hij mensen net voor en net na hun dood, wat hem deed besluiten dat de ziel wel degelijk bestaat en dat ze exact 21 gram weegt. De theorie van McDougall, hoe bizar ook, blijft populair en vindt zelfs weerklank in het artistieke domein (zie onder meer de film *21 grams* van Alejandro González Iñárritu). Ondanks haar grote vooruitgang is de medische beeldvorming er nog niet in geslaagd om het mysterie van de ziel te doorgronden, maar zoals Wim Delvoye fijntjes opmerkt, ligt de wetenschap vaak aan de basis van onze desillusies. Toonde Copernicus niet aan dat de aarde niet het centrum van het heelal is en Darwin dat de mens niet het einddoel van de evolutie is?

Helix DHAACO / Holy Family [2009-2011]

In deze reeks buigt Wim Delvoye zich over de voorstelling van Christus aan het kruis. Het kruis is hier zowel symbool van de christelijke cultus als een eenvoudig object dat iedereen, gelovig of niet, in het dagelijkse leven kan tegenkomen. Op formeel vlak concentreert de kunstenaar zich op de symmetrie van het kruis en geeft het een cirkelbeweging. Hij rolt het kruis met het lichaam van Christus naar binnen (*Inside*) of naar buiten (*Outside*). Het aanvankelijk statische object wordt dynamisch en onevenwichtig, alsof het door een innerlijke kracht wordt voortgestuwd. Ondanks deze spectaculaire transformatie blijft het oorspronkelijke motief perfect identificeerbaar.

Deze reeks is voor Wim Delvoye tegelijk ook de gelegenheid om de relaties tussen kunst, wetenschap en religie te onderzoeken. *Dual Möbius Quad Corpus* is een complex werk waarin twee kruisen zo in elkaar passen dat ze een Möbiusband vormen, waardoor twee symbolen voor het



Ring Corpus Inside, 2011
Gepolijst brons
Studio Wim Delvoye

oneindige samengaan—het ene verbonden met het goddelijke, het andere met het domein van de wiskunde. *Helix DHAACO* sluit aan bij dezelfde reflectie. De kunstenaar voegt verschillende verdraaide kruisen samen tot een dubbele helix van het DNA (waarnaar de titel van het werk verwijst). Zo verenigt hij het wetenschappelijk symbool van het leven op aarde met het religieuze van het eeuwige leven. Maar, zegt Wim Delvoye, deze verbinding in het teken van de kunst mag de inzet van het debat tussen wetenschap en religie niet doen vergeten. In een land als de VS wordt de evolutietheorie al te vaak geminimaliseerd en vervangen door het creationisme—de huidige vicepresident is trouwens een uitgesproken aanhanger van deze doctrine.

Rorschach [2012-2018]



L'Étincelle Divine Rorschach,
2012
Gepatineerd brons
Studio Wim Delvoye

De 'Rorschach'-test werd in 1921 bedacht door de psychoanalyticus Hermann Rorschach. Bij de test wordt een reeks platen met symmetrische vormen getoond die door de patiënt vrij geïnterpreteerd moeten worden. Deze persoonlijkheidstest is bij een ruim publiek bekend en wordt vaak gebruikt in de populaire cultuur, vooral in Hollywoodfilms (*Armageddon*, *The Silence of the Lambs*, *Batman Forever...*). De test inspireerde ook tal van kunstenaars (zoals Andy Warhol die in de jaren 1980 hieraan een hele reeks wijdde), maar Wim Delvoye is een van de weinigen die hem als sculptuur benadert. Zijn *Rorschach*-reeks ligt in de lijn van de *Twisted Works*, waarvoor hij vertrekt van een kopie van een sculptuur, meestal uit de 19de eeuw, die hij dan radicaal transformeert om een nieuw werk te produceren. Maar terwijl de *Twisted Works* de beweging die al in het model aanwezig is tot in het buitensporige versterken (zie onder meer de

Art Farm China [2003-2010]



Art Farm, 2005
Video-installatie, 3 schermen
Studio Wim Delvoye

speciaal voor deze tentoonstelling gerealiseerde twisted versie van *De rover van het arendsnest* van Jef Lambeaux), wil Delvoye het met zijn *Rorschach*-werken integendeel via symmetrie een vorm van stabiliteit opleggen.

De getatoeëerde varkens behoren tot de meest emblematische werken van Wim Delvoye. Op het einde van de jaren 1990 begint hij met het tatoeëren van de huiden van geslachte varkens, maar later tatoeëert hij levende varkens die zo een soort van rijkelijk gedecoreerde mobiele sculpturen worden (en ietwat speciale expositieruimten vergen). Na de dood van het dier wordt zijn gelooide en ingekaderde huid een volwaardig kunstwerk. Het repertoire van de tatoeages is bijzonder breed, gaande van motieven uit de motorrijderscultuur, of van Walt Disney-personages tot motieven van luxelederwaren (Vuitton, Chanel...). Op de huid van het dier komen verschillende, soms tegenstrijdige werelden aan bod. Deze werken hebben echter ook een economische en sociologische dimensie. Wim Delvoye vat het humoristisch samen: 'Het varken is de spaarpot van de arme—kunst die van de rijke!'

Hoewel de tatoeages altijd worden uitgevoerd op varkens die door een dierenarts zijn verdoofd, protesteerde een Belgische dierenrechtenvereniging in 2003 tegen het project. Daarop verplaatste Wim Delvoye deze activiteit naar China waar hij de *Art Farm China* (2003-2010) oprichtte. In deze grote boerderij niet ver van Peking hadden de getatoeëerde varkens een comfortabel leven dankzij hun statuut van kunstwerk, een veel benijdenswaardiger bestaan dan dat van hun soortgenoten bestemd voor de voedingsindustrie.

Forum

Maserati 450s

/

Ferrari Testa Rossa

[2015/2017]



Untitled [Ferrari Testa Rossa],
2017
Gehamerd aluminium
Studio Wim Delvoye

Met zijn 420 paarden was de Maserati 450s de krachtigste sportauto van zijn tijd. Er werden tussen 1956 en 1958 maar tien exemplaren van gemaakt. De Testa Rossa van Ferrari, die in dezelfde periode werd geproduceerd, is onder liefhebbers een echt icoon geworden. Voor deze werken heeft Wim Delvoye zich dus gewaagd aan legendes van de autowereld. Het zijn natuurlijk geen originelen. De Maserati is een replica op ware grootte en de Ferrari een kopie op kleinere schaal. De 450s werd van in het begin uitgebracht met een carrosserie in aluminium, een materiaal dat gemakkelijk in reliëf kan worden bewerkt door drijven of gaufren. De motieven zijn ontleend aan het ornamentale repertoire van de islamitische kunst en werden op de auto's aangebracht door Iranese ambachtslui. De geometrische en florale vormen zijn aangevuld met kalligrafische elementen, zoals 'Isra en Miraj' op de motorkap van de Maserati, die verwijzen naar twee episodes uit het leven van de profeet Mohammed. De kunstenaar nodigt ons dus uit voor een ontmoeting tussen het Oosten en het Westen, maar ook tussen technologie en ambacht.

Het exotisme heeft in het werk van Wim Delvoye altijd een bijzondere plaats ingenomen. In het begin van de jaren 1990 liet hij in Java meubelen maken in een stijl die de Hollandse meubelen van de 17de eeuw imiteert (*Cabinet*, Installatie met 2 gasflessen en 29 zaagbladen, 1990, KMSKB-verzameling). Ook in Indonesië liet hij verschillende werken maken door lokale ambachtslui en in het begin van de jaren 2000 vestigde hij zich in China. Intussen gaat zijn belangstelling uit naar Iran waar hij voor het project met de Maserati 450s en de Ferrari Testa Rossa naartoe trok. De kunstenaar verhuisde inderdaad onlangs naar de stad Kashan, op 200 km ten zuiden van Teheran, en laat daar een aantal oude huizen restaureren.

Twisted works

[2009/2019]

Deze werken zijn onderdeel van de reeks waarin Wim Delvoye radicaal gemodificeerde kopieën maakt van 19de-eeuwse sculpturen. Deze *Twisted Works* zijn 'verwrongen' versies die de cirkelbeweging, die al in het model aanwezig is, versterken. In de *Rorschach*-reeks speelt hij dan weer met de stabiliteit en reproduceert de werken op een symmetrische manier.

Speciaal voor deze expositie maakte Wim Delvoye drie *Twisted Works* naar twee sculpturen uit de collectie van de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België: *De rover van het arendsnest* van Jef Lambeaux (1890-1892) en *De dans* van Raoul Larche (ca. 1900; in bewaring van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest). Dit werk heeft als ondertitel *Loïe Fuller*, de naam van de danseres (1862-1928) die bekend werd met haar spectaculaire choreografieën waarin ze danste met golvende sluiers die door gekleurde projectoren werden belicht. In zijn interpretatie van het beeld van Larche versterkt Delvoye de beweging op twee verschillende manieren: *Clockwise* (in wijzerzin) en *Counterclockwise* (in tegenwijzerzin). De *Twisted Works* zijn met oude technieken gegoten, maar hun vorm is tot stand gekomen door gebruik te maken van digitale technologie het oorspronkelijke model wordt vanuit alle hoeken in hoge resolutie gescand en vervolgens wordt het beeldbestand gemodificeerd en in 3D geprint. Dit levert dan de basis voor de uitvoering van het uiteindelijke gegoten stuk.



Daphnis & Chloë
[Counterclockwise], 2009
Gelakt brons
Studio Wim Delvoye

> *Le Secret*, 2018
Gepatineerd brons
Studio Wim Delvoye



Tapis- dermy

[2010]



Arak, 2013
Zijden tapijt op polyester mal
Studio Wim Delvoye

Wim Delvoye is een kunstenaar die in zijn werk vaak tegengestelden met elkaar verenigt. Hij houdt van varkens die geliefd zijn omdat ze overvloed symboliseren maar tevens veracht als belichaming van smerigheid. Op het einde van de jaren '90 tatoeëerde hij gelooid varkenshuiden die hij vervolgens inlijstte en als schilderijen exposeerde. Hij tatoeëerde ook levende varkens (die verdoofd werden), een artistieke praktijk die hij tussen 2003 en 2010 in een boerderij in de buurt van Peking verder ontwikkelde (zie het project *Art Farm China* in deze tentoonstelling).

De reeks *Tapisdermy* is een verdere ontwikkeling van dit idee. De drager is hier niet langer de huid van het levende dier, maar de voorstelling ervan (een afgietsel in polyester), zoals taxidermisten tewerk gaan. Elke vorm wordt bekleed met een luxueus oosters tapijt en krijgt een voornaam om zijn uniciteit te benadrukken. Motieven en kleuren zijn altijd verschillend en elk model lijkt een echte persoonlijkheid te hebben. Met een knipoog wijst Wim Delvoye op de gelijkenis tussen een zittend varken en een zittende leeuw zoals die in de heraldiek wordt afgebeeld. De koning der dieren onttroond door een varken dat tot kunstwerk is gepromoveerd? In deze zaal gewijd aan de barokke schilderkunst gaan de kleuren van Rubens, Jordaens of Van Loon een dialoog aan met die van de zijden tapijten waarmee de varkens bekleed zijn. De aandachtige kijker zal op een van de varkens zelfs een oriëntaalse stof herkennen die voorkomt op een van de grote schilderijen.

Installatie met 2 gasflessen en 29 zaag- bladen

[1990]

In het begin van de jaren 1990 tooit Wim Delvoye zaagbladen en gasflessen met Hollandse landschappen in blauwe lakverf, een kleur die herinnert aan het 17de-eeuwse Delfts porselein. Deze objecten verenigen twee a priori tegenstrijdige noties: de breekbaarheid van keramiek en de robuustheid van de gedecoreerde objecten, of oude ambachtelijkheid en moderne technologie.

Voor deze installatie gebruikte de kunstenaar een vitrinekast in Hollandse stijl die hij liet fabriceren in een atelier in Java dat gespecialiseerd is in het kopiëren van Europese meubelen. Zo verwijst de kunstenaar naar de geschiedenis van het eiland en de Nederlandse kolonisatie. Tegelijk laat hij zien hoe de ambachtshuizen hun eigen culturele referenties bestendigen in de interpretatie van decoratieve elementen (de gesculpteerde motieven lijken meer op lotusbloemen dan op rozen).



Cabinet, 1990
Vitrinekast in hout en beschilderde
metalen voorwerpen
(2 gasflessen en 29 zaagbladen)
KMSKB, Brussel, inv. 11375

Coccyx double

[2018]

Coccyx Double, 2018
Noors Roze marmer
Studio Wim Delvoye

De reeks van de *Coccyx Double* ligt in het verlengde van de reeks *Rorschach*. De kunstenaar splitst een oorspronkelijk symmetrisch element om dit het uitzicht te geven van een driedimensionale 'Rorschachvlek'. De coccyx of het staartbeen is een fundamenteel onderdeel van het menselijk skelet. De werken uit deze reeks leggen een link tussen Wim Delvoyes experimenten met medische beeldvorming (radiografie) of met de werking van ons lichaam (het *Cloaca-logo* is trouwens gebaseerd op een coccyx), en zijn werk als beeldhouwer in brons of marmer. Ironisch merkt Wim Delvoye op dat toen hij student was de notie van symmetrie taboe was in het kunstonderwijs.

Workshop

Tattoos, afdrukken, tekeningen, herwerkte logo's... Vereenzelvig je met het werk van Wim Delvoye in onze "Free-Workshop". Zet de kunst, het leven en de wereld op zijn kop. Creëer beelden die gaan van het banale tot het heilige, van het functionele tot het decoratieve, een mix van verleden en toekomst.



Colofon

We willen de Studio Wim Delvoye, de publieke en privé-instellingen alsook de sponsors en mecenasen, die deze tentoonstelling hebben mogelijk gemaakt, van harte danken.

Algemene directie
Michel Draguet

Commissaris
Pierre-Yves Desaive

Directie Dienst tentoonstellingen
Sophie Van Vliet

Projectcoördinator
Gaëlle Dieu
bijgestaan door Josefien Magnus, Obay Al Bitar, Carolyn Beliën

Directie Publieksdiensten
Isabelle Vanhoonacker

Publieksbemiddeling
Géraldine Barbery en haar team

Grafische vormgeving
Piet Bodyn
Vladimir Tanghe
Amandine Dubrulle

Redactie teksten
Pierre-Yves Desaive

Vertaling
Hilde Pauwels

Eindredactie
Dirk Vandemeulebroecke

Nalezing

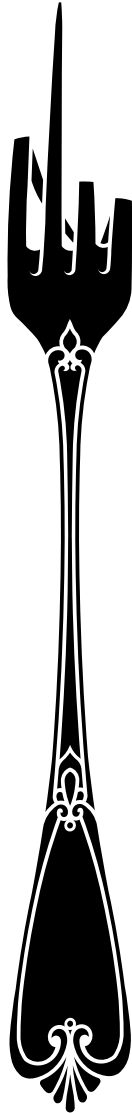
Lieve Coene
Marianne Knop
Isabelle VanHoonacker
Josefien Magnus

© alle beelden:
studio Wim Delvoye

Dit atelier alsook vele andere activiteiten worden jullie aangeboden door de dienst Publieksbemiddeling van de Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België.

Meer info op:
www.fine-arts-museum.be

V.U.: Michel Draguet
Museumstraat 9, 1000 Brussel



Deel uw creaties en indrukken:

🐦 📘 📷 #expodelvoye
@FineArtsBelgium